

Rostislav: POHÁDKA ZE STATKU

Věnováno Tomovi

Bylo – nebylo. Proplouval jsem životem sám. Letos (v roce 18..) mi bylo 17 let. Rodiče mi již dávno zemřeli, já se snažil uživit různými pomocnými pracemi u sedláků. Byla to bída s nouzí, ale jiné východisko jsem neměl. Do učení mě bez peněz nikdo nevzal. Před týdnem jsem skončil na ne příliš dobrém místě a už jsem putoval dost dlouho, když mi (před chvílí) ve vesnici řekli, že za lesíkem ve statku sedlák potřebuje někoho na výpomoc. Na nic jsem nečekal a spěchal lesem ke statku. Les začal řídnout a já už byl na kraji. Přede mnou rostly vrbové keře. Uslyšel jsem smích a podivné rány. Byl jsem opatrný. tiše jsem rozhrnul větve a viděl část bramborového pole. Nedaleko stál statný chlap, kterému mohlo být kolem pětatřiceti let. Levou velikou tlapou svíral ruce předkloněného kluka a pravou dlaní ho bil přes nahou kyprou prdel. Půlky už byly lehce červené. Tyto hlasité pleskance se mísily s výkřiky sedláka: “Ty máš kopat brambory a místo toho se tady válíš a nic neděláš. Já ti to spočítám , fracku línej!” Kluk se hlasitě smál, protože ho to asi moc nebolelo. Udělal však chybu, protože to sedláka ještě víc rozzuřilo: “ Tak ty se mně budeš ještě ke všemu chechtat?” Chytil kluka za černou kudrnatou hřívu vlasů, dotáhl ho vzpouzejícího se k vrbovému keři a utrhł tenký čerstvý zelený prut. Nemohl jsem odtrhnout oči od začervenalých půlek. Kluk během krátkého smýkání ztratil kalhoty. Podívaná se mi líbila tak, že mi ztvrdlo péro tak, že to bylo patrné i přes kalhoty. Viděl jsem, že sedlák zkroutil klukovi ruce dozadu, silně mu je sevřel svou mohutnou rukou, trhnutím ho předklonil. Pak zvedl pravou ruku s tenkým zeleným pružným proutkem. Na tváři se mu objevil úsměv, oči upřel na prdel a švihl. Oč se mi svištění proutku a švihnutí zdálo tišší, o to víc a hlasitěji zajechel kluk bolestí. Viděl jsem jak se sedlákovi prudce postavil veliký pták, až se mu kalhoty strašně vyboulily. Na půlkách naskočil okamžitě fialovorudý proužek a hned další další. Rány jsem nestačil počítat. Kluk brečel bolestí: “aůaůa dost ! Já už se nebudu smát a budu už poctivě dělat svou práci. Prosím dost!” Teď se smál sedlák: “ To se spolehni, já tě naučím dělat bez řečí a neflákat se lenochu líná drzá!” Nahé půlky už byly pokryté fialovými pruhy po celé ploše a i na stehnech bylo pár naběhlých jelit, jak se kluk škubal a mlel tak se sedlák netrefil přes prdel. Sedlák ještě jednou švihl a pak povolil sevření: “ Tak a teď se obleč a koukej do večera dodělat práci nebo nedostaneš večeři! Já si to zkontroluju spratku drzej!” Kluk se ani neotočil a uřvaný popotahoval nosem si šel pro kalhoty. Sedlák stál lehce pošvihával proutkem přes nohu, sledoval ho a čurák mu pořád trčel tak, že vytvářel na kalhotách veliký výčnělek. Já jsem svižně oběhl keře a pak jakoby nic došel až k němu. Pozdravil jsem ho a požádal o práci. On viděl, že mám vyboulené kalhoty a já věděl, že si toho všiml, ale zaregistroval i můj pohled na jeho kalhoty. Odpověděl na moji otázku: “ Pokud jsi někde na statku dělal, můžeš tady zůstat, ale pamatuj si, že pokud se budeš flákat tak, jako tenhle spratek, dostaneš nařezáno na holou prdel zrovna jako dostal on“ a podíval se jeho směrem. Já jsem se bránil: “ Ale já dělám poctivě“. „Uvidíme, teď jdeme na statek“. Byli jsme tam za chvíli. On mi ukázal stáj, konírnu, seníky, dům a seznámil mě s druhým klukem, který tam také pracoval. Pak mi řekl co budu od zítřka dělat a šel zkontrolovat na pole Tondu. Druhý kluk se jmenoval Honza, jak jsem se

dověděl od sedláka. Večer jsme se všichni tři sešli v přístavku u stájí, kde jsme měli místnost se třemi jednoduchými postelemi. Tonda si ihned lehl na břicho a já se s účastí zeptal: „Mám namočit hadr, dal bych ti na to obklad, to pomůže.“ Tonda mi řekl: „Tak jo, snad se to zchladí. Bolí to jako čert.“ Namočil jsem kus hadru a Tonda si stáhl kalhoty. Dívali jsme se s Honzou na malou vyklenutou sešvihanou prdel. Půlky byly celé červené s rudými, fialovými a modravými jelisty táhnoucími se až na stehna. Honza hodnotil: „Ten si dal pořádně záležet, parchant jeden. Celej tejděn tě to bude hrát všem a barvami a sakra to ucítíš.“ Položil jsem mu

obklad na půlky a hned jsem se zeptal: „Řeže vás často?“ „No, jak kdy, my se dos tulejváme, to je pravda. Matka nás sem poslala, za trest, na půl roku, že si neumíme vážit toho co máme doma. Prej jí taky neposloucháme a já nevím jaký má další kecy. Sedlák je její bratr(náš strejda). Je dost impulzivní, snadno se nasere a pak nejde pro ránu daleko. Jinak to s ním celkem de. Nesmí mít ale svůj den. To se vod rána furt usmívá a my už víme, že dostaneme, ať má důvod nebo nemá. Něco si vždycky najde, nemá cenu se tomu bránit. Probíhá to tak, že vezme nejdřív mě do takovýho pokojíku za jeho ložnicí. Tam má malej stolek přes ten se musím přehnout. Ležím na něm břichem. Zbytek těla visí dolů. On pak přiváže ruku u kotníku k jedné noze a druhou k druhé noze stolku. Levý i pravý kotník nohy přiváže taky k dřevěným nohám stolku. Nakonec mě přiváže širším řemenem nad zadkem k desce stolku. Prdel je vystrčená a hnout se nedá. Pak mě stáhne kalhoty, vezme řemen a řeže mě přes nahou prdel. Většinou dvacet pět ran. Odváže mě a to samý udělá i bráchovi. Oba nás pak vystrčí ze dveří, zavře se na závoru a vyjde asi za hodinu. Docela rád bych věděl, co tam dělá,“ vysvětlil Honza. Sundal jsem Tondovi obklad. Byl skoro suchý a horký. Znovu jsem ho namočil a položil na horké půlky. Tonda pak říká: „Dneska si za to můžu sám. Kdybych se mu nechechtal, nemusel jsem takhle dopadnout. Jenže jsem si, blbec, neuvědomil, jak blízko má ty vrbový keře. To pleskání rukou moc nebolí, ale to von asi neví.“ Než jsme usnuli, bavili jsme se o všem možném. Já jsem měl o čem přemýšlet a těšil jsem se na věci příští. Vše jsem měl již důkladně promyšleno. Další dny jsem se spřátelil s Honzou i Tondou. Bylo jim patnáct a čerti s nimi šili. Vymýšleli různé blbosti. Já se snažil dělat svoji práci poctivě a pořádně, aby byl sedlák spokojen. Tak ubíhaly dny rychle za sebou jeden jako druhý. Jednou jsem se vrátil z pole dřív. Otevřel jsem dveře naší komory a viděl, že kluci leží na postelích, kalhoty stažené a oba si honí pind'oury. Lekli se, ale když viděli, že jsem to já, zase se uklidnili. Já na ně koukl a radil jsem: „Když si honíš pind'oura sám, je to pěkný, ale když ti ho honí někdo jinej, je to mnohem lepší. Chcete to zkusit?“ Bylo vidět, že se stydí, ale zvědavost zvítězila nad studem. Oba hned řekli: „Tak jo, udělej nám to.“ Klekl jsem si mezi postele a vzal jsem levou rukou Tondova pind'oura a pravou Honzův kolík. Hřály mě do dlaní, oba tvrdé jako kámen. Začal jsem pomalu, oběma rukama najednou, lehce stahovat předkožky dolů a nahoru. Růžové žaludy vyklouzly a skryly se. Zrychloval jsem víc a víc. Pak jsem přestal a lochtal jsem jim kuličky i pod nimi k dírci. Slastně funěli a uvolněně leželi. Začal jsem znovu honit trčící čuráky. Vtom se Tondova pánev nadzdvihla, ruce se sevřely v pěst a semeno prudce vystříklo do vzduchu za jeho zrychleného dechu. Pak se prohnul i Honza a také vysoko vystříkl. Kluci se poměrně rychle vzpamatovali. „To byla jízda, měl jsi pravdu, je to mnohem lepší, než si ho honit sám. Budeme rádi, když nám to čas od času uděláš zase.“ „To se spolehněte vy dva honiči, že vám to udělám,“ slíbil jsem jim: „Umím ještě i jiné věci. Ty můžeme taky zkusit, když budete chtít.“ Dny opět rychle plynuly, nic se nedělo. Dneska ráno jsem už měl ve stáji skoro hotovo, když přišel sedlák. všechno si prohlížel, nadával, že tam mám neuklizeno, ale usmíval se, když odcházel. Nevěnoval jsem mu tedy pozornost. Za chvíli přišli kluci říkali: „Dneska se od rána bezdůvodně směje a ušklíbl. Je to jasný, má ten svůj den. Určitě dostaneme všichni na prdel, on už si něco najde,“ věštili kluci. „Ale ve stáji se usmíval, když šel pryč,“ bránil jsem ho. „To je právě to, když ho jeden nebo druhý něčím nasereme, tak nám nařeže hned, ale když se usmívá, tak večer dostaneme oba dva, dneska

vlastně všichni tři,“ věštili. Já už jsem věděl co udělám a jak se zachovám. Čekal jsem dost dlouho, ale kdo si počká, ten se dočká. Sedlák byl statný chlap s černými vlasy a černýma očima, měl silně chlupatou mohutnou hrud', chlupy se mu kroutily až ke krku. Oba jeho synovci se mu trochu podobali. Byli černovlasí, ale kudrnatí, celkem bez chloupků. Věděl jsem, že s ním moje plavé vlasy a hladká bílá kůže pořádně zacvičí, protože protiklady se přitahují. Jenže ono se nic nedělo. Dokončoval jsem práci ve stáji a pak jsem šel s oběma kluky nosit brambory do sklepa. Byli jsme už celí utahaní od těžkých pytlů a tak jsme si sedli a odpočívali u zbylých pytlů na dvoře. Nečekaně vyšel sedlák ze stáji a už hulákal:“ Spratkové líní, celej den se flákáte, už nevíte co roupama a jak se ulejt! Já vám nařežu tak, že si tejdén nesednete na prdel. Hned teď všichni tři pudete se mnou!“ usmíval se divně. Já jsem ho chtěl ještě trochu vydráždit:“ Ale my už máme všechno hotový, teď jsme si trochu odpočali a hned jsme to chtěli donosit do sklepa.“ „Tak ty budeš ještě odmlouvat? Těš se spratku drzej! Mažte dovnitř!“ poroučel a vedl nás do statku. V jeho pokoji, kde měl postel poručil:“ Vy dva tady počkáte a Honzu vstrčil do dveří vedlejší místnosti. Já jsem se zeptal Tondy :“ Když tě nařezal a odvázal, tak to stál čelem k tobě nebo byl zády?“ „No, když se ptáš, tak teď si vzpomínám, že byl vždycky zády. Dneska byl ještě divnější než jindy. Ten nám ty prdele určitě důkladně seřeže, parchant jeden,“ stěžoval si. Zatím bylo ve vedlejší místnosti ticho, asi Honzu přivazoval. Za chvíli se ozvala za dveřmi první rána. Další hlasité mlaskavé šlehance byly už doprovázeny vždy táhlým zaječením áááááúúúú. Jekot přešel v průběžný brekot a řev sílil. Dívali jsem se jeden na druhého. Tonda strachem zbledl a já naopak cítil, jak se mi hrne krev do obličeje i do pind'oura. Často jsem dostal řemenem, vím, že je to pro mě příjemné, nedá se to srovnat s rákoskou nebo čerstvým prutem, to je pak strašná jízda. Tonda sice celý zelený strachem, ale vzpurný šeptal:“ Počkej ty parchante, my ti to brzy oplatíme.“ Vtom se dveře otevřely , sedlák vystrčil Honzu a poručil:“ Tak ven po své práci a teď další výtečník. Tondo pod' dovnitř!“ Tonda vešel a dveře se zavřely. Zůstali jsem s Honzou. Kalhoty si přidržoval u kolen. Tváře měl mokré od slzí a šeptal:“ Dneska to bylo snad nejhorší za celou tu dobu, co jsem tady. Podívej se“ a otočil se ke mně zády. Obě pŭlky měl po celé ploše jasně rudočervené a tam, kde dopadl konec řemenu, byly fialové skvrny. Politoval jsem ho:“ Namoč si hadr do studený vody a dej si ho na to. Nebudeš mít pak takovou bolest.“ Honza natáhl kalhoty a vyšel ven. Já uslyšel první ránu a první zaječení. Tonda řval ze všech sil a mně se to moc líbilo. Čuráka jsem měl nalitého k prasknutí. Ozvalo se vždy zařvání aúúú nebo dost, ale Honza nebrečel. Rány a křik ustaly. Otevřely se zase dveře a sedlák poručil:“Tak a svižně vypadni dodělat všechnu práci nebo dostaneš přídavek!“ Vystrčil Tonda z místnosti, ve které jsem čekal a pak za ním zavřel závoru. Otočil se ke mně a řekl:“ Tak a teď poslední výtečník a ulejevák. Marš vedle!“ Vešel jsem do druhé místnosti, ve které byl stůl, stolek, skříň a truhla. Na stole ležel kožený řemen ze silné kůže, zapuštěný do dřevěného držadla, celek byl asi sedmdesát centimetrů dlouhý. Podíval jsem se na sedláka, divně se šklebil, postavil se provokativně proti mně, abych viděl jak mu v kalhotách trčí mohutný čurák a rozkázal:“ Tak vohnout přes stůl a ruce dolů!“ Položil jsem s na stolek břichem a chytil se rukama dole u země noh stolku. Pak už jsem jenom cítil, že mi přivázel roztažené nohy u kotníků k nohám stolku, pak ruce v zápěstí a ještě přes záda těsně nad zadkem. Vyhrnul mi košili a stáhl mi kalhoty hodně dolů. Nahé pŭlky jsme měl rozevřené, pind'our se dotýkal dřeva pod stolkem. Slyšel jsem, že bere řemen ze stolku. Pak jsem cítil jemný dotek kůže řemenu na pŭlkách, jak měřil vzdálenost. Pak to zasvištělo a šlehla první rána. Štiplavé pálení mi projelo celým tělem. Zrychleně jsem dýchal a následovaly neprodleně další švihance. Líbilo se mi to, pŭlky jsem měl jako v ohni, ale to bylo právě ono. Kůže řemenu mi pěkně celou plochou dopadala na obě polokoule a mlaskala. Rány sílily, až na hranu snesitelnosti. Jemně jsem vrněl áááááááá. Pak rány přestaly. Nepočítal jsem je. Sedlák povídá:“ Tak to byla pětadvacátá.“ Odvázal mě a pleskl přes prdel. Narovnal jsem se a viděl, že stojí proti mně. Kalhoty mi spadly na zem. Než se sedlák nadál, klekl jsem si na podlahu a

strhl jsem mu kalhoty ke kolenům. Uvolněný čurák vyskočil pružně proti mně a mohutně trčel vzhůru. Byl asi dvacet centimetrů dlouhý a čtyři centimetry široký k prasknutí nalitý s naběhlými žilami. Kolem se černal bohatý chlupový porost, ze kterého vystupovaly velké pevné koule. Vzal jsem je do levé dlaně a prsty lochtal pod nimi. Pravou rukou jsem stáhl předkožku z lesklého žaludu a nasál jsem horký úd do pusy, jak nejdál jsem mohl a začal jsem ho kouřit zakláněním hlavy. Ukazovákem pravé ruky jsem odspodu mezi roztaženými nohama pronikal do sevřeného horkého otvoru zadku. Sedlák se slastí a překvapením zaklonil, zrychleně dýchal a pevně si dlaněmi svíral pŕlky. Je jazykem dráždil žhavý úd. Pak jsem přestal. Obával jsem se předčasného výstřiku. Tvrdý úd jsem nechal vyklouznout. Rychle jsem se postavil, odkopl kalhoty a přehnul se přes stůl s roztaženými nohama. Oběma rukama jsem si roztáhl pŕlky sešlehané prdele, až jsem cítil, že se mi otvor rozevívá. Sedlák vydrážděný a vzrušený na nejvyšší míru se za mě postavil. Cítil jsem horký a kluzký žalud na otvoru. Prudce mi vrazil čuráka dovnitř. Silně mě svíral rukama. Jako kost tvrdý čurák do mě pronikl. Silný tlak se mi líbil. Sedlák začal divoce přirážet. Jeho koule mě pleskaly mezi nohama. Věděl jsem, že to nebude dlouho trvat. Hlasitě a rychle dýchal, funěl, až se ozvalo divoké zaryčení při prudkém výstřiku semene. Jeho tělo na chvílku strnulo, sevření rukou pozvolna odeznělo. Cítil jsem, že mi čurák vyjíždí z dírky. Sedlák stále ještě hlasitě dýchal a stál za mnou. Otočil jsem se k němu. Levou ruku jsem položil na jeho velké teplé pŕlky a pravou jsem si začal honit pind'oura. Mžiku jsem vystříkl a proud semene pokropil jeho čuráka a chlupaté břicho. Konečně promluvil: „Musím uznat, že jsi mě velice moc překvapil. Jsi fakt šikovněm, už jsem nečekal, že něco takovýho zažiju. Budeme to muset začít opakovat. Co ty na to?“ „Já jsem rád, že jste byl spokojenej a na opakování se těším.“ Tím jsme se pro dnešek rozloučili. Příjemně naladěný po prožitě slasti, jsem šel do komory. Kluci leželi na břichách na krdelích měli mokré hadry. Oni rozkoš neprožili, hlasitě nadávali: „Ten parchant jeden hnusněm nám dal. To je hrůza.“ Tonda vykřikoval: „My mu to celý oplatíme, aby taky věděl a poznal jaký to je, kanec jeden.“ Já jsem se dost dobře bavil, nedal jsem na sobě nic znát a tak jsem je provokoval: „Jak to asi chcete udělat? Na něj nemáte, i když jste dva. Jeho nesvážete tak, abyste mu mohli nařezat prdel. On nebude trpělivě čekat“, chechtal jsem se jim. To jsem je trochu podcenil, protože už měli všechno vymyšleno. Tonda začal popisovat: „To víme, že na něj nestačíme, ale víme jak na něj vyzrajeme. Vždycky každou poslední neděli v měsíci sem přijede večer na vozíku taženým koněm sedlák, co bydlí za kopcem. Oni si pak sednou a pijou skoro celou noc kořalku. Jsou pak strašně opilí. Soused se svalí na vůz a kůň sám jede zpátky domů. No a tady přijde naše chvíle. On se vždycky dovrávorá k posteli, lehne si a za chvíli chrápe, jako když pilou řeže. My jsme mu už občas pomáhali. My tam postavíme lavici z kuchyně a uložíme ho na břicho na ní. Dáme mu tam polštář. Vždycky je úplně tuhej. Nakonec ho přivážeme k lavici, aby se nemohl ani hnout. Takhle ho necháme ležet do rána. Až přijde k sobě, tak my nastoupíme, řekneme mu, že mu oplatíme to, co dělal von nám. Stáhneme mu kalhoty a dostane od mě dvacet pět a od Honzy taky dvacet pět ran na holou prdel. Už se těším, jak bude vyvádět, že je svázaně a nemůže nic dělat, jak bude ječet bolestí při vejprasku. Ta radost. „No jo, ale kdy ho odvážete? Spolehněte se, že pak daleko neutečete, že vás chytne a to bude tanec“, mírnil jsem je. „Ale to my mám e taky vymyšlený. My už tady končíme. Jsme tady už půl roku a poslední neděle je teď už za pět dní. My mu nařezeme a vrátíme se domů. Ty budeš s námi tady a můžeš se dívat tak, aby tě neviděl. Vrátiš se pak k večeru z pole a teprve potom ho odvážeš. Tobě nebezpečí hrozit nebude. Myslím, že tě bude dost vděčnej“, chechtal se Honza. Plán se mi zdál opravdu výborně vymyšlený. Já jsem si taky už připravil pokračování, které však nebylo určeno klukům. Každý den opravdu rychle utekl. Sedlák nic zlého netušil, jen se ptal občas kluků, proč se furt chechtají. Ti samozřejmě nic neprozradili. V neděli pozdě odpoledne se přihrkal vozík se sousedem. Sedlák ho přivítal a oba odešli dovnitř. Za chvíli se ozvaly hlasité přípitky a hovor. Tiše jako pěny jsme seděli a poslouchali, co se děje. Hodně hluboko v noci se ozvalo

vrzání dveří, nárazy do stěn a pak vyšel soused. Tedy vymotal se soused. My jsme vyběhli z komory a pomohli mu na vozík. Když se kůň dal do pohybu, vešli jsme dovnitř domu. Sedlák se marně snažil vstát. Chytli jsme ho pod pažďi a dostrkali do jeho ložnice. Já jsem mu nejdřív odepjal pásek, který mu držel kalhoty. Honza přitáhl od stolu v kuchyni delší bytelnou lavici, na kterou jsme ho položili břichem dolů. Pak jsem mu pod obličej položil polštář. Bylo hotovo. Čekali jsme, až usne. Udělal nám radost, začal za chvíli chrápat. Kluci pak přinesli pevné kusy provazů. Přivázali ho důkladně, že se nebude moci ani hnout. Pak jsme odcházeli za hlasitého smíchu kluků. Spali jsme všichni tři na půl oka, brzy ráno jsme se šli podívat do statku. Sedlák se právě probouzel a pomalu přicházel k sobě, všelijak se mlel a pak sebou trhl: „Co se k čertu děje? Kdo mě takhle blbě přivázal? Halo, je tu někdo?“ Kluci se ozvali: „To je naše práce, my jsme tě přivázali.“ Já stál schovaný za stěnou a s vystrčenou hlavou mezi dveřmi jsem zezadu všechno pozoroval. Nechtěli jsme, aby mě sedlák zahlédl, protože by to zhatilo náš plán. Kluci se neskrývali. Sedlák otáčel hlavu, aby je viděl. Moc se mu to nevedlo. Vykřikoval: „Ihned mě odvažte! Hněte sebou nebo uvidíte ten tanec!“ Tonda mu hned s úšklebkem odpověděl: „Nic neuvidíme, ty uvidíš. My tě teď s Honzou jenom oplatíme to, co jsi na nás často zkoušel.“ Ležící hned reagoval: „Co chcete dělat sprátkové?“ Tonda mu pomstychtivě odpověděl: „Dostaneš ode mě pětadvacet na holou a od Honzy taky, abys věděl, jaký to je, když tě někdo řeže.“ „Opovažte se na mě sáhnout parchanti a hned mě pusťte,“ křičel sedlák. Tonda šel vedle do ložnice a přinesl kožený řemen, kterým sám dostával. Pak přistoupil k lavici a oběma rukama strhnul ležícímu kalhoty na stehna a hned mu vykasal košili na záda. Objevila se veliká masitá bílá prdel se svalnatými půlkami vysoko vyklenutými. Mezi nimi se černaly husté chlupy. Kluci se mezi tím postavili každý z jedné strany uprostřed lavice, čelem k ní. Tonda sevřel pevně dřevěné držadlo se zapuštěným řemenem. Položil ho na půlky, aby odměřil vzdálenost. Rozmáchl se a šlehl. Objevil se první růžový pruh. Tonda systematicky rychle za sebou sázel rány do nahých půlek. Ty se postupně plnily růžovými pruhy. Prvních pět ran sedlák nekřičel: „Pusťte mě“, ale měl zaťaté zuby a tělo napjaté k prasknutí. Škubal sebou, ale nebylo mu to nic platné. Tonda se přestal usmívat, tvář se mu semkla do šklebu. Vší silou bil dál. Při desáté ráně už byla prdel celá růžová a začala červenat. Sedlák se zatím držel. Ze semknutých úst se ozývalo jen hlasité dýchání. Pak už řemen dopadal na stejná místa podruhé a potřetí. Rány mlaskaly jedna za druhou. Půlky už byly pevně sevřené a napnuté tak, že ze stran měly hluboké důlky. O to víc se vyklenuly vzhůru. Při patnácté ráně už byly celé pěkně červené. Tonda řezal dál do živého masa. Sedlák začal zvolna vzdychat. Při dvacáté ráně se objevila první fialová ploška po konci řemenu. Vzdechy sílily a posledních pět ran namalovalo na vzdálenější půlce další fialové skvrny. Moc se mi podívaná líbila. Nezáviděl jsem sedlákovi druhé kolo. To už bude opravdu hodně bolet. Po pětadvacáté rádně předal Tonda řemen naproti stojícímu Honzovi. Ten ho se zřejmým zalíbením položil na prdel a měřil si odstup. Bylo vidět, že se opravdu těší. Rozpřáhl se a vší silou šlehl. Prdel už musela být dost rozbolavělá. Po každé ráně sedlák zasténal hlasitěji a hlasitěji a při třicáté ráně zařval aaaaauu. Honza s očima zaměřenými na rudé maso se krutě začal usmívat a řezal dál. Výkřiky sílily. Při čtyřicáté rádně už byly na obou masitých sevřených rudých půlkách fialové skvrny. Šlehnutí pokračovala, až prdel zfialověla celá. Od čtyřicáté rány se začaly objevovat první kapičky krve. Sedlák se potil a začal nepřetržitě ječet. Honza nepolevoval v rychlém bití. Čím hlasitější zařvání sedláka – tím víc se mu to líbilo, alespoň se mě to zdálo. Tonda stál stranou a měl také upřené oči na rudofialové maso. Při každé následující ráně se objevily další červené krůpěje krve, které se při následujících ranách rozlily a vytvořily na vrchu fialových polokoulí jasně červené plochy. Honza šlehl po padesáté. Položil řemen na stůl. Tonda pak povídá: „Doufám, že už víš jaký to je dostat na holou tak jako jsi bil ty nás. My si to už nikdy nenecháme líbit. Až se vrátí z pole Jirka, tak tě odváže“, zalhal. Já jsem stál za stěnou vedle dveří. Celou dobu jsem nakukoval do místnosti, aby mi nic neuniklo a strašně moc se mi to líbilo a byl jsem příjemně

vzrušený. Péro jsem měl vztyčené a tvrdé jako kámen. Přes kalhoty jsem si je honil po celou dobu výprasku. Naposledy jsem se podíval na krásnou rudofialovou prdel s krvavými fleky. Kluci už vycházeli ven když se sedlák pomalu začal vzpamatovávat. Přestal řvát a začal vyhrožovat: „ Vy daleko nedojdete, těšte se parchanti svinský, že vás chytnu a pak dostanete lískovým prutem, až se pochčijete. My jsme šli do přístavku. Slyšeli jsme, že ještě něco křičí, ale nezajímalo nás to už. Kluci již měli sbalené rance a odcházeli. „Ten řval, jako když ho na nože bere, dobře mu tak, dostal to co dělal nám. Tak se měj hezky Jirko a nech ho tam až do večera, aby zchladnul a my budeme mít náskok. Matka už nás sem nepošle, nastupujeme do školy. Loučil se Tonda. Já jsem se s nimi také rozloučil: „ Tak dobře dojděte domů, já určitě splním všechno, jak jsme se domluvili. Snad se ještě uvidíme.“ Když odešli, vrátil jsem se do naší komory. Rychle jsem si svlékl kalhoty, lehl si a začal si svižně honit čuráka. Viděl jsem pořád před sebou tu krásnou fialovou prdel a bylo mi líto, že jsem si taky neužil. Najednou jsem věděl co udělám. Natáhl jsem kalhoty přes třicího čuráka a vyrazil na pole. Péro mi i při práci nepřetržitě stálo, ale to mně nevadilo, protože nikdo nebyl široko daleko vidět. Do večera jsem nečekal, práci jsem měl hotovou za tři hodiny. Vrátil jsem se na statek Schwálně jsem rámusil a volal. „ Kluci, kde jste? Co mám ještě dělat? Chcete pomoci?“ Ze stavení se ozval hluk a pak sedlák volal: „Pod' sem hned dovnitř!“ Šel jsem tedy do místnosti a hrál jsem strašně překvapeného: „ Kdo vás takhle zřídil?“ „To udělali ty naši frackové, ty to schytají, že na to do smrti nezapomenou, hned mě odvaž! Já za nima vyrazím.“ Uvolnil jsem mu nejprve nohy a pak tělo a ruce. On se postavil vedle lavice, kalhoty měl u kolen. Rychle jsem si klekl a mžiku jsem nasál jeho schlíplého čuráka do pusy, jemně , ale prudce jsem mu ho kouřil, levou rukou jsem mu lehce lochtal koule a pod nimi a pravý ukazovák jsem mu pomalu zasouval mezi horké pŭlky a pak do sevřeného otvoru. Zvolna jsem prsty zasouval a vytahoval. Sedlák nadával: „ Ty parchanti mně dali každém pětadvacet na prdel řemenem, že mně musí oplatit to, co jsem dělal já jim, abych věděl jaký to je. Jenže já je musel vychovávat , aby nezvlčili. Já jsem cítil, že se mu čurák mocně vzepřel, stál jako tvrdá tyčka. Věděl jsem, že mám vyhráno. Ještě chvílku jsem pokračoval, pak jsem nechal čuráka vyjet a hned jsem koval železo dokud bylo žhavé: „ Budete se trmáčet kdoví kam a kluky nemusíte vůbec chytit. Budou se určitě schovávat a těch padesát na holou můžete dát hned teď' mě místo nich. Uleví se vám. Co myslíte? Je to dobrej nápad?“ „ Asi máš pravdu, kam bych se štvál. Dostaneš padesát místo nich ty, když mi chceš pomoci . V tom případě se do toho dáme ihned.“ Mžiku jsem byl vysvěčený do naha, péro mi stále trčelo nahoru. Uvolnil jsem mu košili a stáhl mu jí. Pak jsem mu ještě pomohl sundat kalhoty. Byl strašně moc napružený. Oči měl chťicem zamžené. Stáli jsem vedle sebe jako dva kontrasty. On statný svalnatý s černě chlupatým břichem a hrudí s velikým žilnatým tmavým čurákem. Já zcela bílý blondatý a hladký s trochou zlatého chmýří nad pérem, ze kterého mi stékal čirý pramínek od stálého odpoledního honění. On mi ptáka sevřel pevně do ruky, plácl mě lehce přes prdel poručil: „ Lehnout na lavici.“ Neprodleně jsem se položil na břicho. On mě pak důkladně přivázal, tak jako byl před tím sám znehybněn provazy. Slyšel jsem, že bere do ruky řemen. Odměřoval vzdálenost a pak začal mazec. První svištivé šlehnutí a hned další a další. Rány bolely jako pálení žhavým železem. Pŭlky jsem měl hned jako v ohni, deset ran, patnáct. Sedlák je tentokrát nahlas počítal. Důkladně šlehal dál. Svištivá mlasknutí při dopadu kŭže na kŭži jsem nevnímал bolestí. Snažil jsem se nesvírat pŭlky, protože pak by to bolelo ještě víc. Po pětadvacáté ráně přešel sedlák na druhou stranu a hned prudce pokračoval. Od třicáté rány mně již samovolně tekly slzy, začal jsem křičet. Bolest mě ochromila a křik se měnil v jekot. Na prdel mi dopadaly rytmicky další a další rány. Teklo mi z nosu, brečel jsem. Pak náhle rány ustaly. „Padesát.“ Slyšel jsem hlas sedláka. Pak jsem cítil, že se provazy uvolnily a já opatrně vstal. Sedlák hned reagoval: „ Pěkně jsi ječel, taky jsem tě jenom nešimral. Dal jsem si záležet, tejdén si určitě nesedneš,“ smál se. Pták mu trčel pořád nahoru. Hned jsem řekl: „ Mám pro vás ještě něco. Lehněte si na záda na lavici.“ Když si lehl, obkročmo jsem se nad

něj postavil. Z čuráka mu stékal tenký čůrek čiré šťávy. Vzal jsem jeho ptáka do ruky a nasadil si horký a kluzký žalud na díрку. Pak jsem si začal sedat. Cítil jsem, že mi žalud vnikl do otvoru. Prudce jsem dosedl. Celý úd do mě vnikl. Seděl jsem jako nabodnutý na kopí. §Sedlák slastně vzdychal a slabě se usmíval. Začal jsem se rychle zvedat a dosedat. Vzal jsem jeho pravou ruku a položil si ji na svého pindoura. On pochopil a začal mi ho honit. Po chvíli dosedání jeho tělo trochu ztuhlo, hlasitě zařval: „ ááá „, a vystříkal do mě velkou dávku semene. Také mnou zacloumala prudká rozkoš. vytrysklý pramen semene dopadl na jeho prsa. Oba dva jsme malou chvíli hlasitě oddechovali a odpočívali. Pak jsem se postavil. Sedlák v leže povídá: „, Budeme si tykat. Skvěle jsem si díky tobě užil. Už se těším na další akci. Ttěšil jsem se i já. Pokračování bude ale někdy příště... Bylo nebylo.

www.spankboy.cz